

**EN
JIM BOTÓ
I EN LLUC
EL MAQUINISTA**

MICHAEL ENDE

TRADUCCIÓ I PRESENTACIÓ DE CARME SERRALLONGA

IL·LUSTRACIONS DE F.J. TRIPP

**EDICIÓ ESPECIAL AMB MOTIU
DEL 80È ANIVERSARI
DEL NAIXEMENT DE L'AUTOR**

laGalera

Primera edició original alemanya: 1960
Primera edició dins la Galera: novembre del 1983
Primera edició en aquesta col·lecció: setembre del 2009

Disseny de la coberta i de l'interior: Adriana M. Vila-Abadal

Títol original alemany: *Jim Knopf und Lukas der Lokomotivführer*

Traducció de l'alemany: Carme Serrallonga

Revisió de Marta Casas i Herbert Wiedemann

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Lara Toro

© K. Thienemanns Verlag, Stuttgart, 1969

© La Galera, SAU Editorial, 2009

per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Romanyà/Valls, SA
Verdaguer, 1
08786 Capellades (Barcelona)

Dipòsit legal: B-29.597-2009

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-3243-4

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

PRESENTACIÓ

Veureu: hi ha una illa tan petita, en alguna part del món, tan petita que només hi caben el rei i tres súbdits. També hi ha una locomotora i, és clar, una via fèrria que sembla ser-hi, tan sols, perquè en Lluc el maquinista –un dels quatre habitants– pugui passejar-se donant toms per l'illa i xiulant cançons que l'Emma –és el nom de la locomotora– acompanya amb els seus xiulets. El rei, els súbdits i la locomotora fan una vida plàcida, fàcil i regalada, però ai!, que en aquest món les coses bones sempre s'acaben.

Un dia, arriba a l'illa un paquet postal adreçat a algú, a una dona de nom desconegut. Com que a l'illa només hi ha una dona, la senyora Queeè –que és un dels súbdits– es queda el paquet, tota encuriosida, com podeu suposar. Què deu haver-hi, a dins? I l'obre. I què hi troba? No podia pas endevinar-ho, ni vosaltres, segurament, tampoc. Hi troba un infant molt petitó, un bebè, negre. Rialler, i amb uns grans ullassos. Qui deu ser? D'on ha vin-

gut? Qui l'ha enviat? Per què l'han enviat a Lummerland? –és el nom de l'illa. Misteri.

El bebè, que es dirà Jim, es va fent gran, i és un nen una mica entremaliadot –res d'importància–, content –com tots els nens– i servicial. I un gran amic d'en Lluc el maquinista. Però en fer-se gran en Jim, al rei se li planteja el gros problema: què passarà a l'illa quan en Jim deixarà de ser un migsúbdit i passarà a ser un súbdit complet, i serà, doncs, el súbdit número quatre, i a l'illa només n'hi caben tres? Potser caldrà desfer-se de l'Emma –pensa el rei– a fi que hi hagi lloc per a en Jim?

En Lluc ni un sol moment no es resigna a perdre la seva locomotora. Ho resol, doncs, a la seva manera. Ell i l'Emma fugiran mar endins –recordeu que tot això passa en una illa– a la recerca d'altres terres i d'aventures. Però en Jim tampoc no vol perdre els seus amics Lluc i Emma, i decideix d'anar-se'n amb ells. I així és com comença l'aventura més eixelebrada i més increïble que us pugueu imaginar.

Suposo que ja heu sospesat les dificultats d'anar-se'n per mar dalt d'una locomotora. No és fàcil, no... Jo gairebé diria que és impossible. Però en Lluc és un optimista molt hàbil i molt llest, i se les pensa totes, i, és clar, troba la manera. Amb un pal i una vela i ben calafatats amb quitrà i estopes tots els forats i les juntures de l'Emma, podran navegar com amb una nau. Ja veureu quina solució més senzilla que troba a tots els problemes!

I d'igual manera anirà sortint-se de tots els mals passos: amb fe i optimisme, i amb esforç i habilitat. I cada vegada que a ell no se li acudi la solució –això passa fins i tot als més llestos– doncs

serà en Jim qui la trobarà, perquè tot i ser tan jovenet i no saber de lletra, té molt de criteri i és ben disposat.

No us vull explicar la història: llegiu-la. Però no puc deixar de dir-vos que hi trobareu les coses més impensades, bones i dolentes, boniques i lletges. Hi trobareu el país de Mandala, on els arbres són transparents i els ponts de porcellana, i la gent amable i civilitzada –fora d’uns pocs dolents antipàtics, que a tot arreu n’hi ha–; seguireu en Lluç, en Jim i l’Emma en l’empresa d’anar a rescatar la filla de l’Emperador, presonera a la Ciutat dels Dracs de Kummerland, el País de l’Afllicció; travessareu el desert de la Fi del Món i coneixereu l’home que de lluny se’l veia com un gegant immens i vist de prop té les mides normals; entrareu al País dels Mil Volcans... És un mai no acabar.

I ja no parlem de l’esfereïdora Ciutat dels Dracs, i d’aquella escola d’infants robats, que és com un malson, i de com en Lluç i en Jim, sempre amb l’ajuda de l’Emma, a la fi emprenen el camí de retorn, amb tots els infants que havien estat segrestats i amb un... DRAC, a remolc de l’Emma!, i com baixen riu Groc avall, i de les meravelles que van veient pel camí...

I després ve la gran rebuda que els fan a Mandala, i com l’Emma és condecorada, i...

I l’acabament, ja el llegireu. I us agradarà!

CARME SERRALLONGA (1983)

CAPÍTOL PRIMER

EN EL QUAL COMENÇA LA HISTÒRIA

El país on vivia en Lluc el maquinista es deia Lummerland i era molt petit.

Era extraordinàriament petit en comparació amb d'altres països com, per exemple, Alemanya, o l'Àfrica, o la Xina. Era si fa no fa el doble de gran que casa nostra i es componia en la seva major part d'una muntanya de dos cims, un de més alt i un altre d'una mica més baix.

Al voltant de la muntanya serpentejaven una colla de camins, amb tot de pontets i passos. Hi havia també una via fèrria plena de revolts. Passava per cinc túnels que travessaven la muntanya en tots els sentits, de cim a cim.

De cases, naturalment, també n'hi havia a Lummerland; una del tot corrent i una altra amb una botigueta. Després venia una estació molt petita al peu de la muntanya. Allà vivia en Lluc el maquinista. I a dalt de tot de la muntanya, entre els dos cims, s'alçava un palau. Ja veieu, doncs, que el país era bastant ple.

No s'hi podien encabir gaires coses més. I era molt important, també, de prendre moltes precaucions per no traspassar les fronteres del país, perquè aleshores et mullaves els peus. És que el país era una illa.

Aquesta illa es trobava al mig de l'ample, de l'infinit oceà, i les onades grosses i xiques remorejaven de dia i de nit als límits del país. És cert que de vegades la mar era quieta i llisa, tant, que s'hi emmirallaven el sol de dia i la lluna de nit. I sempre era especialment bonica i majestuosa, i en Lluc el maquinista s'as-seia sempre a la riba i s'hi encantava.

Ningú no sabia perquè aquella illa es deia Lummerland i no pas qualsevol altre nom, però segurament algun dia algú ho investigarà.

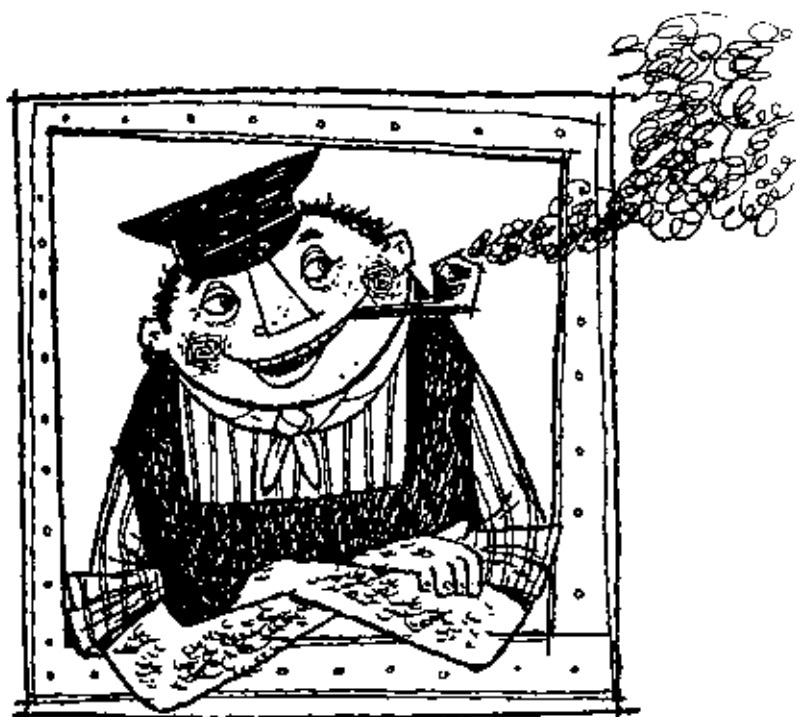
Aquí, doncs, vivia en Lluc, el maquinista, amb la seva locomotora. La locomotora es deia Emma i era molt bona, potser una mica passada de moda, una locomotora tèneder d'una sola peça. Això, és clar, la feia molt rabassuda.

I ara, naturalment, algú podria preguntar: per què, en un país tan petit, calia una locomotora?

Doncs mireu, un conductor de locomotora necessita sempre una locomotora, perquè, si no, què conduiria? Potser un ascensor? I un autèntic maquinista de locomotora vol ser maquinista de locomotora i res més. De tota manera, a Lummerland no hi havia ni un sol ascensor.

* * * *

En Lluc el maquinista era un home baixet, una mica rodanxó, que no s'encaboriava gens pensant si algú trobava la locomotora necessària o no. Portava una gorra de visera i una granota. Tenia els ulls tan blaus com el cel de Lummerland quan feia

Vet aquí en Lluc el maquinista en un dia de festa, després d'haver-se rentat ben bé amb el sabó especial per a maquinistes.

Els dies feiners en Lluc presenta

← aquest aspecte

bo, però la cara i les mans eren gairebé negres, de l'oli i el sutge. I encara que ell es rentava cada dia amb un sabó especial per a maquinistes de tren, el sutge no se n'acabava d'anar mai. El tenia tan enfonsat dins la pell que en Lluc, d'ençà de molts anys i per culpa del seu treball, s'anava ennegrint més i més. Quan reia –i ho feia molt sovint– dins la boca li veies lluir unes dents blanques, precioses, amb les quals podia trencar tota mena de nous. A més a més, a l'orella esquerra hi portava una anelleta d'or, i fumava amb una pipa gruixuda i curta.

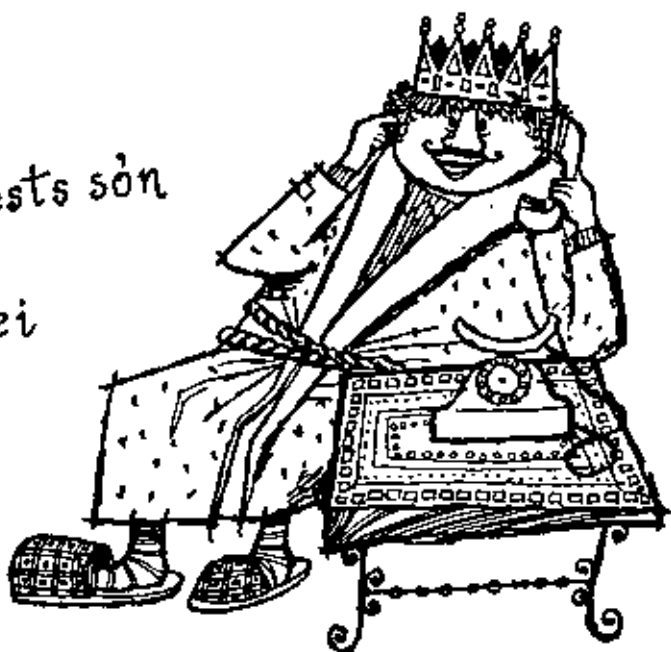
Tot i no ser especialment alt i gros, en Lluc tenia una gran força corporal. Per exemple, quan volia podia torçar una barra de ferro i corbar-la, però ningú no sabia que fos tan fort perquè a ell li agradava la pau i la tranquil·litat i mai no havia hagut de demostrar la seva força.

En Lluc també era un artista, fins i tot quan escopia. Apuntava amb tant d'ull que podia apagar un llumí encès a una distància de tres metres i mig. I això no és tot encara: podia fer alguna cosa més, i més bé i amb més lleugeresa que cap altra persona al món: escopir descrivint un *looping*.

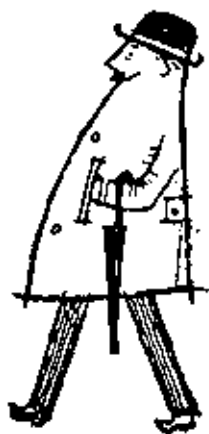
Cada dia en Lluc feia molts viatges sobre els carrils serpentejants i travessava els cinc túnels de cap a cap de l'illa i després els tornava a passar a l'inrevés, i mai no passava res que fos digne d'esment. L'Emma esbufegava i xiulava de plaer i de vegades en Lluc també xiulava una cançoneta i resultava un so d'allò més alegre. Sobretot dins els túnels, perquè el ressò hi feia molt bonic.

Fora d'en Lluc i de l'Emma, a Lummerland encara hi havia algunes persones més. Eren, per exemple, el rei que regnava en el país i vivia al palau entre els dos cims. Es deia Alfons Tresquarts-de-dotze perquè precisament havia nascut a tres quarts de dotze. Era un sobirà prou bo. En tot cas ningú no podia dir-

Aquests són
el rei

i els seus dos

subdits

ne coses desfavorables, perquè ben mirat no se'n podia dir res. Generalment s'estava assegut al seu palau amb la corona al cap, una bata de vellut vermell, sabatilles de quadres escocesos als peus, i telefonant. A aquest fi tenia un gran telèfon d'or.

El rei Alfons Tres-quarts-de-dotze tenia dos súbdits –prescindint d'en Lluç que, evidentment, no era cap súbdit, sinó el maquinista.

Un dels súbdits era un home que es deia senyor Màniga. El senyor Màniga gairebé sempre es passejava amb un barret fort al cap i un paraigua plegat sota el braç. Vivia a la casa que era com totes les cases i no tenia cap professió determinada. Era principalment súbdit i era governat. A vegades obria el paraigua, sobretot quan plovia. Del senyor Màniga, no se'n pot dir més.

L'altre súbdit era una dona i, per cert, força agradable. Era rodoneta i pleneta, no tant, però, com l'Emma, la locomotora. Tenia unes galtes vermelletes i es deia senyora Queeè, amb tres es. Sembla que un avantpassat seu havia estat dur d'orella i la gent li va treure aquest nom perquè ell sempre ho deia quan no ho entenia prou bé. I el nom havia quedat.

La senyora Queeè vivia a la casa de la botiga on et podies procurar tot el que et feia falta: xiclets, diaris, cordons de sabates, llet, plantilles per al calçat, mantega, espinacs, serres de marqueteria, sucre, sal, piles per a llanternes, maquinetes per fer punta als llapis, portamonedes en forma de pantalons tirolesos, records de viatge, pegues de tota mena. Resumint: de tot.

Gairebé mai ningú no comprava els records de viatge perquè a Lummerland no hi venien mai viatgers. Només el senyor Màniga en comprava algun de vegades, més per pura casualitat i perquè eren tan barats que no pas perquè li fessin falta.

I, sobretot, perquè feia petar la xerradeta de bon grat amb la senyora Queeè.

Ah, que no me'n descuidi: el rei només el podies veure els dies de gran festivitat, perquè la major part del temps havia de governar. Però quan s'esqueia una festivitat, a tres quarts de dotze treia el cap per la finestra i feia un senyal amistós amb la mà. Aleshores els seus súbdits s'alegraven d'allò més i llançaven els barrets enlaire, i en Lluc i l'Emma xiulaven alegrement. Després hi havia gelats de vainilla per a tothom, i els dies de festa més repicada, gelat de maduixa. Els gelats els comprava el rei a la senyora Queeè, que era una artista en la seva confecció.

La vida a Lummerland era ben pacífica fins que un dia... sí, i amb això comença pròpiament la nostra història.

CAPÍTOL SEGON

EN EL QUAL ARRIBA UN PAQUET MISTERIÓS

Un bon dia arribà el vaixell correu a la platja de Lummerland i el carter va saltar a terra amb un gros paquet sota el braç.

–Viu aquí una certa senyora Catxaluda o per l'estil? –va preguntar amb una cara del tot oficial, cosa que no feia quan portava el correu.

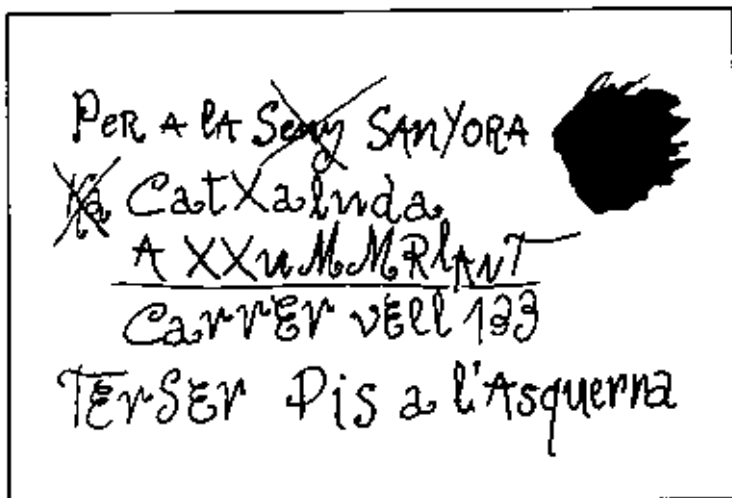
En Lluc es mirà l'Emma, l'Emma es mirà els dos súbdits, els dos súbdits es van mirar l'un a l'altre i fins i tot el rei va mirar al defora per la finestra, tot i que no era cap festivitat ni eren tres quarts de dotze.

–Estimat senyor carter –va dir el rei en un to de lleugera recriminació–, fa anys que només ens porta el correu. Em coneix a mi i coneix prou els meus súbdits i, ara, vostè pregunta sobtadament si aquí viu una senyora Catxaluda o per l'estil!

–Majestat, si us plau –va contestar el carter–, llegeixi vostè mateix, majestat!

I grimpà muntanya amunt tot lleuger i donà el paquet al rei per la finestra.

Al paquet hi havia l'adreça següent:

El rei va llegir l'adreça, després es posà les ulleres i va tornar a llegir l'adreça. Però com que res no canviava, va moure el cap, perplex, i parlà als seus súbdits:

—Certament, per a mi és del tot inexplicable, però aquí ho posa, amb tots els ets i uts.

—El què? —va preguntar en Lluç.

El rei, que estava del tot desconcertat, es tornà a posar les ulleres i va dir:

—Escolteu, súbdits meus, què diu l'adreça!

I la va llegir tan bé com va poder.

—Una adreça ben curiosa! —va dir el senyor Màniga quan el rei la va haver llegida.

–Sí –va cridar el carter indignat– amb prou feines es pot desxifrar, de tantes faltes com hi ha! És molt desagradable per a nosaltres, els carters. Si sabia qui ho ha escrit!

El rei va girar el paquet per veure qui l’havia enviat.

–Aquí només hi ha un 13 molt gros –va dir, i va mirar, com qui no sap què ha de fer, el carter i els seus súbdits.

–Molt estrany –va deixar sentir el senyor Màniga.

–Vejam –va dir el rei resolut–. Estrany o no, XXummrLanT només pot significar Lummerland! Ara ja només ens falta que algú de nosaltres sigui la senyora Catxaluda o per l’estil.

I, tot pacificat, es va tornar a treure les ulleres i s’eixugà les perles de suor del front amb un mocador de seda.

–Sí, però –exclamà la senyora Queeè– en tota la nostra illa no hi ha un tercer pis.

–Això és ben veritat –va dir el rei.

–I tampoc no tenim un carrer vell –va dir el senyor Màniga.

–També és veritat, malauradament –sospirà el rei, preocupat.

–I un número 133 tampoc no el tenim –continuà en Lluc fent-se lliscar la gorra cap al clatell–. Això jo ho sé perquè, al capdavant, sóc jo el qui rodo per tota l’illa.

–Ben singular! –murmurà el rei, movent el cap tot meditant. I tots els súbdits van moure el cap i van murmurar:

–Ben singular!

–Podria ser una equivocació, senzillament –va dir en Lluc al cap d’una estona. Però el rei va contestar:

–Potser és una equivocació i potser no és una equivocació. Si no és una equivocació, vol dir que tinc un altre súbdit! Un súbdit del qual jo no sabia res! Ah, és molt, molt emocionant!

I va córrer a telefonar, i de tanta emoció va telefonar tres hores llargues sense interrupció.

Mentrestant, els súbdits i el carter havien decidit de recórrer tota l'illa amb en Lluc i fer una recerca a fons. Van enfilarse a la locomotora Emma i van arrencar, i a cada parada l'Emma feia un xiulet molt fort i els passatgers baixaven i cridaven en totes les direccions:

–Senyora Caaaaatxaaaaluuuuudaaaaa! Aquí hi ha un paqueeeet per a vosteeeee!

Però no compareixia ningú.

–Bé –va dir a l'últim el carter–, no tinc temps de buscar més perquè haig d'acabar de repartir el correu. Us deixo el paquet i potser encara trobareu aquesta senyora Catxaluda o per l'estil. La setmana entrant tornaré i si no s'ha presentat ningú m'enduré el paquet un altre cop.

I saltà al vaixell correu i se'n va anar.

* * * *

Què calia fer, ara, amb el paquet?

Els súbdits i en Lluc van deliberar molta estona. Aleshores el rei va tornar a sortir a la finestra i va dir que en l'endemig havia rumiat molt i havia telefonat i havia arribat a la següent conclusió: la senyora Catxaluda o per l'estil era sens dubte una dona. L'única dona de Lummerland, però, era, segons ell sabia, la senyora Queeè. El paquet, doncs, potser era per a ella. En tot cas, i amb aquestes paraules, ell li donava el seu reial permís d'obrir el paquet i potser així ho veurien una mica més clar.

Els súbdits van trobar aquesta disposició del rei molt assenyada i a la senyora Queeè també va semblar-li convenient.

Va desfer el nus del cordill i va començar a desfer el paquet. Va aparèixer una capsa gran que tot al voltant tenia ple de forats, com una capsa d'escarabats voladors. La senyora Queeè

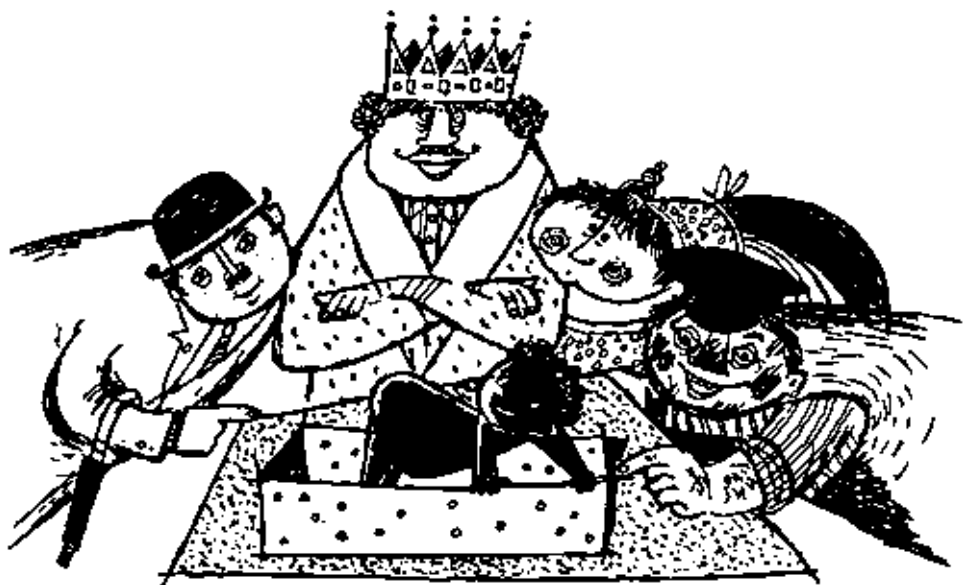
va obrir la capsa i a dintre trobà una altra capsa més petita. Aquesta també era proveïda de forats i encoixinada amb palla i encenalls. Evidentment a dins hi havia alguna cosa trencadissa, potser vidre o una ràdio. Però, per què els forats? Ràpidament la senyora Queeè va alçar la tapa i trobà a dins... una altra capsa amb forats que era si fa no fa de la grandària d'una capsa de sabates. La senyora Queeè va obrir-la i vet aquí que dins la capsa hi havia... un bebè negre! Se'ls mirava a tots amb uns ulls grossos i brillants i semblava estar molt content de ser fora d'aquella capsa tan incòmoda.

–Un bebè! –van exclamar tots sorpresos–. Un nadó negre!

–Fa tot l'efecte de ser un negret! –va observar el senyor Mà-niga fent una cara tota intel·ligent.

–Certament –va dir el rei, i es posà les ulleres–. És sorprenent, molt sorprenent!

I es tornà a treure les ulleres.

En Lluc fins ara no havia dit res, però el seu semblant s'havia enfosquit visiblement.

—No m'havia trobat en tota ma vida amb una baixesa semblant —va rondinar—. Una criatureta tan petita, ficada dins d'una capsa! Què li hauria pogut passar si nosaltres no l'arribem a obrir? Vaja, si alguna vegada pesco l'individu que ho ha fet, rebrà de mi una pallissa que se'n recordarà tota la vida! Tan cert com que sóc en Lluc el maquinista!

El bebè, sentint cridar en Lluc, es posà a plorar. Era massa petit per entendre gaires coses, i es va creure que el renyaven a ell. Més que res l'espantava la grossa cara negra d'en Lluc perquè no sabia que ell també tenia una cara negra.

La senyora Queeè es va posar ràpidament l'infant als braços i el consolà. I en Lluc, dret al seu costat, feia un posat molt preocupat perquè ell no havia pas volgut espantar el bebè.

La senyora Queeè era un no dir de feliç, ja que sempre havia desitjat de tenir un infant per poder-li fer, als vespres, jerseys i pantalons. (Es guanyava la vida cosint, també.) I si el bebè era negre, ves, ho trobava molt bé perquè fa molt bonic amb la roba de color de rosa, i el rosa era el seu color preferit.

—Com es dirà? —preguntà el rei de sobte—. Aquest nen s'ha de dir un nom!

Era veritat, i tots van començar a rumiar de valent. A l'últim, en Lluc va dir:

—Jo li posaria Jim, perquè és un noi.

Després va girar-se cap al bebè i li va dir, amb una veu plena de precaució perquè no volia tornar-lo a espantar:

—Què, Jim, serem amics?

El bebè allargà la seva maneta negra amb el dessota rosa a en Lluc, i en Lluc va agafar-la amb tota cura amb la seva manassa negra i li va dir:

–Hola, Jim!

I en Jim va riure.

D'aquell dia ençà van ser amics.

* * * *

Una setmana més tard el carter va tornar. La senyora Queeè va baixar a la riba i va cridar-li, de lluny, que se'n podia tornar tranquil·lament i que no li calia desembarcar. Tot estava en ordre. El paquet era per a ella, només que el nom i l'adreça gairebé no es podien llegir.

Mentre li deia això, el cor li batejava fins dalt a la gola, desbocat. Tenia tanta por que el carter no vingués a prendre-li l'infant! I ella no volia de cap manera retornar-lo, perquè ja se l'estimava de debò.

El carter va cridar:

–Molt bé, doncs, tot va bé. Bon dia, senyora Queeè! –I se'n va anar.

La senyora Queeè va respirar, va córrer cap a la seva casa de la botiga i, amb en Jim als braços, va donar uns quants tombs ballant dins l'habitació. Però de sobte se li va acudir que en Jim, en realitat, no li pertanyia, i que potser sí que ella cometia una malifeta. I aquest pensament la va entristir molt.

Molt de temps després, quan en Jim ja va ser més gran, passava de vegades que la senyora Queeè tot d'una restava seriosa, deixava reposar les mans damunt la falda i es mirava en Jim tota afligida. És que li passava pel cap «qui podia ser l'autèntica mare d'en Jim...?»

–Algun dia li hauré de dir la veritat –sospirava quan obria el seu cor al rei, o al senyor Màniga, o a en Lluç. Ells assentien,

tristos, i també els semblava que sí, que ho havia de fer. Però la senyora Queeè sempre ho deixava per a més endavant.

És clar que ella no s'imaginava que ja no era lluny el dia que en Jim ho hauria de saber tot, i no pas de la senyora Queeè, sinó d'una altra manera ben insòlita, per cert.

Ara, doncs, Lummerland tenia un rei, un maquinista, una locomotora i dos súbdits i, com si diguéssim, la quarta part d'un altre súbdit, ja que en Jim, ara per ara, era massa petit per poder ser comptat com un súbdit sencer.

Però en córrer els anys va fer-se gran i va ser un autèntic mi-nyó que feia trapelleries, feia enfadar el senyor Màniga i no li agradava gens de rentar-se, exactament el que fan tots els nois petits. Rentar-se li semblava del tot innecessari, ja que ell era tan negre que no es podia veure si portava el coll net o no. Però per a la senyora Queeè això no s'hi valia, i en Jim també acabava per adonar-se'n.

La senyora Queeè estava molt orgullosa d'ell, tot i que sovint li donava algun disgust que en realitat no tenia fonament. O tan sols un petit fonament, com, per exemple, quan en Jim es menjava la pasta per a les dents en comptes de rentar-se-les-hi. És que trobava que tenia un gust molt bo.

D'altra banda, en Jim, naturalment, sabia ser molt útil. Per exemple, a la botiga, quan el rei o en Lluc o el senyor Màniga volien comprar alguna cosa i la senyora Queeè no tenia temps.

* * * *

El millor amic d'en Jim era i continuà essent en Lluc el maquinista. S'enteni- en sense parlar, potser només perquè en Lluc també era quasi negre del tot. Sovint en Jim viatjava amb ell i amb l'Emma, i en Lluc li explicava i ensenyava totes les coses. I de

vegades, i sota la seva vigilància, fins i tot el deixava conduir una mica.

El més gran desig d'en Jim era de ser, més endavant, maquinista perquè aquest ofici s'adeia d'allò més bé amb la seva pell. Però per a això, primer li calia tenir la seva pròpia locomotora. I les locomotores són difícils d'obtenir, tothom ho sap, i sobretot a Lummerland.

Bé, ara ja sabem tot el més important sobre en Jim, i només ens manca de contar com va arribar a guanyar-se el cognom. Va ser de la següent manera:

En Jim duia sempre un forat als pantalons i precisament sempre al mateix indret. La senyora Queeè l'havia sargit centenars de vegades, però cada vegada abans de dues hores ja hi tornava a ser, tot i que en Jim s'hi mirava d'allò més i era prudent. Tot era haver d'enfilar-se de pressa dalt d'un arbre o deixar-se lliscar des de dalt i rac!, ja tornava a haver-hi el forat.

A l'últim, la senyora Queeè va trobar la solució: va enriber-tar el contorn del forat i hi va cosir un gros botó per cordar-lo. Ara, en comptes d'esquinçar més el forat només calia descordar-lo i ja està. I en comptes de sargir-lo, el podies tornar a cordar.

D'ençà d'aquell dia, a en Jim tota la gent de l'illa ja sempre el va anomenar Jim Botó.